

Colecția Practic – Dezvoltare personală

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei, Mircea Băduț

Editura EUROPRESS GROUP
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@europressgroup.ro
www.europressgroup.ro

© Ренар Лариса. Круг женской силы. Энергии стихии и тайны
обольщения
© ООО «Издательство «Вектор»
© Editura EuroPress Group, pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RENAR, LARISA

Magia puterii feminine : energia, forțele și tainele seducției /
Larisa Renar ; trad. de Florentina Marin. - București :
EuroPress Group, 2024
Conține bibliografie
ISBN 978-606-668-319-7

I. Marin, Florentina (trad.)

159.9

LARISA RENAR

Magia puterii feminine

Energia, forțele și
tainele seducției

Traducere de
Florentina Marin

București, 2024

mosului intră în palmele noastre și se coboară în pân-tece. Și, unindu-se, aceste două curente încep să se rotească în interior ca într-un vârtej. Vârtejul se ridică tot mai sus și, ajungând treptat la degetele noastre, se unește într-un curent unic al energiei feminine. Și în acest curent se unesc energiile tuturor femeilor din lume, a celor care au trăit înaintea noastră, a celor care trăiesc în prezent și a celor care vor trăi după noi”.

– A sosit timpul transformării, a spus Aruna și mi-a pus pe deget inelul. Te felicit, ai trecut întreg cercul de putere feminină și acum va trebui să transmiți și altor femei toate aceste cunoștințe. Când vei mai primi în dar alte patru pietre, vei fi vrednică să duci în lume înțelepciunea și puterea femeii adevărate.

Cuprins

Capitolul 1. O cunoștință promițătoare.....	7
Capitolul 2. Îmi lipsește ceva	25
Capitolul 3. Libertate și energie	41
Capitolul 4. Sfera sexuală	59
Capitolul 5. De la interes la pasiune.....	63
Capitolul 6. Ce tip de relații vă plac? (strategie în a te mărita).....	77
Capitolul 7. Pe treptele relațiilor	99
Capitolul 8. Orice rol necesită repetiții.....	111
Capitolul 9. Începem ancheta.....	131
Capitolul 10. Noaptea de dragoste. Pregătirea	143
Capitolul 11. Timpul îndoielilor. Trecerea psihologică	157
Capitolul 12. Energia cadourilor de la el.....	169
Capitolul 13. Să fie el salvatorul!.....	179
Capitolul 14. Încrederea în bărbat – cheia spre inima lui	187

Capitolul 15. Recunoaștere și atenție – iată ce dorește el.....	205
Capitolul 16. Acepti sau nu?	219
Capitolul 17. Ești pregătită să te schimbi?.....	231
Capitolul 18. Surprize și iar surprize	249
Capitolul 19. Pasul hotărâtor sau Ultima șansă.....	265
Capitolul 20. Cum este posibil acest lucru: știință și practică	279
Capitolul 21. Al dumneavoastră este acest bărbat? Este important să știi ce vrei	301
Capitolul 22. Începutul unei noi vieți, a următoarei, dar nu a celei din urmă.....	309

Și, desigur, familiei mele – incredibilei mele mame, genialului meu tată cu un deosebit spirit creator. Dar cel mai important, soțului meu, care de douăzeci de ani descoperă în mine cele mai bune calități, mă ajută în proiectele mele, mă învață înțelepciunea și dragostea.

Sunt foarte recunoscătoare editoarei mele Maria Smirnova, mereu gata să încerce proiecte noi și neobișnuite; redactorului Elizaveta Zverevaia, care a dat șarm și o formă desăvârșită cărții mele; Veronicăi Iurkus, care a produs distinsul film ce acordă posibilitatea vizionării și repetării practicilor, și Iuliei Jurinskaia, directorul nostru de marketing, care știe să transpună în realitate toate ideile noastre creatoare.

Fiecare dintre noi își creează propria lume și sper ca această carte scrisă de mine să vă ajute să vă creați o lume în care să fiți fericiți și iubite!

Larisa Renar

Capitolul 1

O cunoștință promițătoare

2003

Unul adună rețete culinare, altul rețete de înfrumusețare, unul rețete medicale, însă străbunica mea – cneaghina Varvara Vasilievna Renar – aduna rețete de seducție. De fapt, nu prea este corect să numim rețete jurnalele ei personale, unde erau culese cunoștințe valoroase în legătură cu puterea femeii asupra bărbaților. Călătorind o jumătate de lume, cneaghina a cunoscut și a putut face multe lucruri, iar tot ce întâmpina nota în jurnalul său de alcov. Rețetele de seducție, asemenea unor perle neprețuite, au fost presărate în jurnalul ei. Acest jurnal a păstrat amintirile poveștilor de amor care s-au petrecut în timpul călătoriei, cunoștințele despre legile străvechi ale iubirii, înțelegerea tipurilor de bărbați și secretele femeii, transmise străbunicii mele de cei Aleși, care de-a lungul veacurilor au presărat bucăți din cele mai puternice cunoștințe despre influența femeii în toate colțurile lumii.

La 80 de ani, străbunica arăta ca la 35 și atrăgea mulți admiratori, ca în tinerețe. Legendele de fami-

lie spun că străbunica nu strălucea printr-o frumusețe nemaîntâlnită, însă, cu toate acestea, toți bărbații din Sankt Petersburg erau la picioarele ei. Nimeni nu putea să explice prin ce era atât de atrăgătoare, însă odată ajunși pe lângă ea, bărbații își pierdeau capul. S-a căsătorit, când era destul de tânără, cu cneazul francez Renar, iar după moartea acestuia, străbunica a călătorit câțiva ani prin toată lumea. Nimeni nu știa exact ce s-a întâmplat cu ea în anii aceștia. Când a plecat, era timidă, retrasă și neobservată, dar s-a întors tânără, strălucitoare, o femeie atrăgătoare, fatală, cu ochi arzători.

Pasiunea pentru bărbați am moștenit-o de la ea, însă jurnalul de alcov ce cuprindea cunoștințele tainice s-a pierdut pentru totdeauna în timpul revoluțiilor și al războaielor.

Ah, ce mult îmi lipseau aceste cunoștințe în numeroasele mele povești de dragoste! Porneam cu aceleași unelte și făceam aceleași greșeli ca și ceilalți. Dar oare de ce nu ne învățăm și pe noi cineva cum să construim relații, cum să-i facem pe bărbați să se îndrăgostească de noi și să nu suferim din cauza despărțirilor inevitabile?

Toate rudele mele mă considerau copia străbunicii mele: aveam părul ei roșcat, ochii imenși, larg deschiși și niște gropițe încântătoare în obraji, însă, spre deosebire de ea, eu nu știam deloc cum trebuie să mă comport cu bărbații.

Și iată, când am împlinit 28 de ani, exact cât avea străbunica mea când și-a început călătoria, eram complet decepționată de bărbați, refuzam să mai sper că îl voi găsi pe acela Unic și că mă voi căsători în cele din urmă. În acea perioadă a murit bunica mea, iar noi am hotărât să vindem casa.

Deoarece în copilărie petreceam multe ore în mansardă, citind reviste vechi, mi s-a cerut să fac acolo o revizie, în cazul în care apare ceva de valoare. Iar eu într-adevăr am găsit ceva, ce era pentru mine deosebit de valoros – jurnalul de alcov al străbunicii mele și un inel înnegrit de vreme, învelit cu grijă într-un șal de mătase. Bunica mea avea alte griji, nu încerca să afle secretele mamei sale, iar tata, cu atât mai mult, nu avea nevoie să le cunoască. Și iată că în sfârșit țineam în mână comoara – jurnalul cu învățăturile tainice și cu prescripțiile pentru seducție. Dacă aș fi putut prevedea în acea zi însorită de iunie cum urma să se schimbe totul...

1903

Cum se poate schimba totul dintr-odată... Nu demult trăiam liniștită în imensa casă din Paris, însă decesul soțului meu, cneazul Renar, mi-a schimbat complet viața. Eram foarte deprimată și nu știam ce să fac. Părinții m-au pus să mă căsătoresc, fără să îi intereseze prea mult opinia mea, ci numai hotărând că acest cneaz de 48 de ani este o partidă destul de potrivită pentru fata lor de 23 de ani, fără a ține cont de faptul că aceasta nu era bogată. L-au cunoscut pe cneaz pe când se odihneau la Nisa. Regimul sever de la Institutul Smolnii, unde am învățat eu, m-a educat să fiu ascultătoare, de aceea nu îndrăzneam să mă opun. Cu atât mai mult cu cât Franța m-a fascinat dintotdeauna.

E adevărat că nu pot înțelege până la capăt cum de m-am căsătorit și ce făceam eu acolo. Însă, fiind căsătorită timp de 5 ani, aproape că mă obișnuisem cu viața ponderată, liniștită și, după ce am rămas singură așa

de brusc, m-am pierdut cu totul. După ce am primit vestea în legătură cu moartea soțului meu, mătușa mea, cneaghina Sofia Nikolaevna Illiriskaia, a venit să mă ajute. Mătușa era o personalitate legendară. Din punct de vedere fizic nu era cu nimic deosebită; un zâmbet fin, ochi delicați; însă se simțea la ea ceva ce îi fascina pe bărbați și îi făcea să o însoțească cu privirea, chiar neluând în seamă faptul că Sofia Nikolaevna era cu mult trecută de cincizeci de ani.

După ce crescuse trei băieți, o invidia cu adevărat pe mama mea, care avusese fată. Cât timp am crescut și învățam la Institutul Smolnii, mă vedeam rar cu mătușa. Însă eu am păstrat încă din copilărie niște amintiri foarte vii despre ea – toaletele ei elegante, bijuteriile ei strălucitoare, mirosul fin de parfum și cel mai important, ochii ei strălucitori, care scoteau din minți tot Petersburgul. Observându-mi zăpăceala, mătușa, care venise din Petersburg pentru înmormântare, m-a invitat la ea. Pentru a uita și a mă deconecta de la gândurile mele triste, am hotărât să fac o scurtă călătorie la Atena, și numai după aceea să mă întorc în Rusia. După ce am adunat lucrurile și obiectele de valoare, am plecat în întâmpinarea necunoscutului.

2003

„Merg să întâmpin necunoscutul”, am hotărât, pregătindu-mă să intru la primul modul al școlii de business.

Doream o schimbare în viața mea și în propria persoană. Mult timp lucrasem ca reprezentant al unei companii olandeze, ocupându-mă cu ștampilarea unor afișe imense de vinilin pentru reclame de export. Culoarele

rezistente și puternice, calitatea foarte bună și farmecul meu moștenit au ajutat la o vânzare de succes. Însă îmi doream să-mi deschid propria afacere și, înainte de a-mi pune în aplicare planul, am hotărât să studiez la școala de business.

Trebuia să mergem în acel oraș peste cinci zile, unde într-o pensiune ni s-a propus să învățăm ideile de bază despre strategie, marketing, finanțe și management. Grupa formată din treizeci de persoane, din care numai zece erau fete, a descoperit niște posibilități imense nu numai în învățarea legilor businessului, ci și în învățarea legilor altor câteva domenii. Desigur, acestea erau descrise în jurnalul străbunicii, însă nu avusesem timp să-l citesc și mi-am promis să mă ocup de lectura jurnalului după încheierea primului modul.

Am mers la Repino, așteptând cu nerăbdare să fac cunoștință cu grupa. Lumea închisă a reclamei a fost studiată în profunzime pentru câțiva ani, atât pe plan profesional, cât și personal, și nu promitea nimic nou. În schimb, cunoașterea unor bărbați de succes și interesanți, cu vârste cuprinse între 25 și 45 de ani, îmi provoca imaginația, ca de altfel tot ce era nou și necunoscut.

Am plecat la școală la prânz, neștiind cu ce să mă îmbrac. O ținută părea prea ușuratică, alta, prea serioasă, a treia, prea romantică. În cele din urmă, am recurs la un costum alb tricotat, care era în același timp de afaceri, dar și sexy. Sacoul era scurt, cu nasturi aurii, și pantalonii evazați, cu curea joasă pe șold, care cu toată seriozitatea exterioară lăsau buricul neacoperit, ceea ce imediat atrăgea atenția. După ce m-am mai învărtit de câteva ori în fața oglinzii, înarmându-mă cu geamantanele imense cu haine pentru orice situație, am plecat la școală. După cum se vede, toată grupa venise

cu autobuzul, astfel încât atunci când am intrat în foaierea „Baltica”, toți analizau ceva cu atenție. Privind în jur să văd dacă nu cunosc pe cineva și tot uitându-mă lung la o persoană, m-am împiedicat de un geamantan și era cât pe ce să cad. În timpul căderii am simțit cum o mână puternică m-a prins și un glas de bărbat a exclamat surprins:

– Atenție! Nu așa se face cunoștință!

M-am uitat la salvatorul meu, mulțumindu-i din ochi. Păr blond, tuns scurt, un costum deschis la culoare, impecabil, și privirea ironică a unor ochi reci, verzi-deschis.

– Vă mulțumesc că m-ați prins, am îngânat eu tulburată și puțin vinovată.

Necunoscutul m-a studiat din cap până în picioare cicălit, zăbovind un pic asupra buricului meu și m-a întrebat:

– De unde sunteți, ființă preafrumoasă?

1903

– De unde sunteți, ființă preafrumoasă? m-a întrebat necunoscutul cu păr negru, încă ținându-mă în brațe.

Ochii lui căprui priveau ironic și atent. Abia mă îmbarcasem pe vaporul care mergea la Atena și deja nimerisem în această poveste. Căutându-mi cabina, neobișnuită cu scările de pe vas, aș fi alunecat și aș fi căzut, dacă nu m-ar fi prins acest bărbat înalt. Niciodată nu mi-a plăcut în mod deosebit acest tip de bărbați, însă acest domn mi-a captat atenția. Am încercat să prezint imaginea pe care o vedea el: o minune de femeie neînde-

mânatică, cu păr roșcat ondulat, cu ochi mari turcoaz și cu două gropițe fermecătoare pe obraji...

Necunoscutul era înalt, bine făcut, iar în ochii lui căprui licărea ceva misterios. Pomeții ridicați, fruntea lată, buzele puternic conturate, care promiteau săruturi pasionale și... Aici mi-am întrerupt speriată fantezia, m-am adunat cu grijă din îmbrățișarea lui și, mormăind „mulțumesc”, m-am îndepărtat în fugă spre cabina mea, închizând ușa cu cheia. Inima îmi bătea nebunește, dar nu din cauză că reușisem să nu cad, ci din cauza ciudatei senzații de atracție foarte puternică pentru acest bărbat, pe care îl văzusem numai câteva clipe. Mergeam nervoasă prin cabină, încercând să mă calmez și să hotărâsc ce să fac. Fără a mai lua în seamă faptul că fusesem căsătorită, nu știam deloc cum trebuie să mă comport cu bărbații și mă gândeam cât de multe mai am de învățat.

2003

„Câte mai am de învățat”, mi-am șoptit, urcând scările spre camera mea. Zăpăcită de întrebarea necunoscutului, am răspuns automat: „Din Sankt Petersburg”. Însă scurta conversație s-a oprit aici, fără a începe măcar, căci m-am trezit înconjurată de cunoscuți și simpatizanți. Salutându-mă și îmbrățișându-mă cu toții, l-am pierdut oarecum din vedere pe necunoscut. În fine, după ce am primit cheia de la cameră și după ce am supravegheat ca imensul meu geamantan să fie adus, mi-am tras și eu sufletul. După o jumătate de oră începea primul curs, iar după acesta era prânzul. După ce mi-am făcut ordine, am coborât în sala de curs.

Profesorul, uitându-se uimit la mine, m-a întrebat cu grijă dacă am nimerit unde trebuie.

„Probabil că în Suedia studenții nu vin așa de bine aranjați la cursuri”, m-am gândit eu, căci este evident că nu ai timp să te mai schimbi aici. Și m-am simțit ca oaia neagră, la propriu și la figurat, însă, pe de altă parte, mă linișteam cu ideea că toată lumea o observă și o ține minte. Din păcate, cel a cărui atenție doream să o atrag nu era printre cei prezenți la curs. „Probabil că el o fi venit la «Baltica» numai ca să se odihnească”, m-am gândit eu dezamăgită și m-am lăsat absorbită de cursul despre macroeconomie, aproape uitând de incidentul din foaier.

Tot analizând tema cursului, am plecat să iau prânzul cu noua mea cunoștință, Marina.

– Cum a fost cursul?

Auzind acest glas cunoscut, am tresărit surprinsă.

– Interesant! am răspuns, întorcându-mă și iar dând de privirea ochilor verzi.

– Păcat că am lipsit, a trebuit să rezolv niște probleme! a spus cu regret necunoscutul. Da, mă cheamă Matvei. Matvei Viner! („O combinație nebună de nume neaoș rusesc și un nume de familie american”, m-am gândit eu.) Dar pe dumneavoastră cum vă cheamă? Ați dispărut așa de brusc, încât nici nu am apucat să facem cunoștință.

1903

– Ați dispărut așa de brusc, încât nici nu am apucat să facem cunoștință! am auzit cuvintele cuiva.

După ce am coborât să luăm prânzul, am nimerit la o masă alături de o pereche în vârstă de francezi. După ce au mâncat repede și s-au scuzat că sunt obosiți, au ple-

cat, lăsându-mă singură. Și când serveam desertul, am simțit cum s-a apropiat cineva de mine. Ridicându-mi ochii, l-am văzut pe salvatorul meu brunet.

– Îmi permiteți să vă țin companie? mi s-a adresat el respectuos.

– Da, desigur, i-am răspuns.

– Mă bucur să vă văd întreagă și nevătămată!

– Numai datorită eforturilor dumneavoastră eroice!

– Da, trebuie să cer o medalie pentru „Salvarea făpturilor fermecătoare”.

– Bine, o să vă desenez una, am început eu să râd. Să-mi spuneți numai ce nume să scriu.

– Dați-mi voie să mă prezint! Mă numesc Mark Golber – sunt medic ofițer la Petersburg.

– Într-adevăr? m-am bucurat eu. Iar eu mă pregătesc să-mi vizitez mătușa după ce mă întorc din Grecia. Locuiește tot la Sankt Petersburg.

– Eh, atunci o să găsim multe teme de conversație, a spus Mark, zâmbind misterios. Însă dumneavoastră nu ați spus cum vă cheamă.

– Varvara Vasilievna Renar, am răspuns eu sec.

– Doamne, ce oficial! a pufnit în râs Mark.

Și iarăși am simțit că mă pierd într-un câmp puternic de atracție. Cu toată reținerea lui exterioară, în interior părea că arde un foc mocnit și m-am gândit că dacă nu fug în acest moment, îmi voi pierde și ultimele rămășițe de rațiune.

– Scuzați-mă, trebuie să plec! m-am scuzat față de Mark. Cred că o să ne mai vedem!

– Da, sper că o să vă pot găsi! și-a luat la revedere Mark, zâmbind provocator.

„Interesant, mi-am zis eu, ce o căuta el de fapt la femeii?”

2003

– Ce or găsi toți la ea? m-a întrebat Marina, când o urmăream pe Katia cu privirea cum pleca să se plimbe cu toți admiratorii în pauza dintre cursuri.

În câteva zile am reușit să ne cunoaștem cu toții și să legăm prietenii. În timp ce băieții din grupa noastră „mâncau cartea” la cursuri, fetele mai mult îi analizau pe bărbați și gradul lor de succes, decât orice alte topicuri din timpul lecției. Deocamdată nu mă atrăgea nimeni, mai corect spus erau mulți candidați interesanți, iar eu flirtam cu toți, fără să acord o atenție deosebită vreunuia dintre ei. Deocamdată toți se studiau unii pe alții. Cu Matvei relația era deocamdată de pură prietenie. Și iată, stând la soarele de mare, discutam prin ce atrage Katia bărbații, în timp ce noi, așa fete frumoase, deștepte și libere, stăm în colectivul de fete.

Considerând că învățarea secretelor seducției este mult mai folositoare vieții decât studierea strategiei și a analizei SWOT, am plecat totuși la cursul de analiză SWOT. Însă pentru mine era ca și cum lumea se oprise aici, gândurile mele s-au întors tot la jurnalul străbuniciei mele și am hotărât că poate acele legi care funcționau acum o sută de ani sunt veșnice și merită să pun în aplicare cunoștințele tainice ale străbuniciei mele în viața prezentă. Aveam multe lucruri interesante de descoperit.

1903

Aveam multe lucruri interesante de descoperit. Sunetul valurilor spunea veșnica poveste de dragoste,

iar vântul ușor se juca pe catarg sacadat, nerăbdător. Aceeași nerăbdare era și în mine.

Deși am tăifășuit noi plăcut, Mark a rămas la fel de respectuos și de atent.

Atingerile lui Mark aminteau de un oarecare ritual, poate că erau de altfel un ritual necunoscut de mine. În fiecare dimineață după micul dejun ieșeam pe punte, el îmi învelea delicat umerii cu o pătură și, ca și cum din întâmplare, își trecea mâna fierbinte pe suprafața cefei mele descoperite. Părul era prins sus, căci așa cerea moda, iar eu simțeam cum Mark admira această părțică de piele fină. Eu înlemneam și așteptam continuarea, însă se auzea aceeași frază: „Bună dimineața, sunteți proaspătă ca briza mării, iar eu mă scufund în ochii dumneavoastră misterioși, turcoaz”. Apoi el aducea cafeaua și începeam discuția lentă despre medicină, politică, despre Rusia și Franța.

Auzind această frază pentru a treia oară, m-am înfuriat și mi-am dat seama că el o întâlnise în vreo metodă de seducție a unor prostuțe ca mine și o învățase pur și simplu. Însă în ziua a patra parcă începeau să-mi lipsească aceste cuvinte, în cea de-a cincea zi îmi doream cu patimă să le aud și să simt căldura atingerii lui pe ceafă. Și am hotărât că aceste ritualuri nu sunt chiar așa de inutile. Însă continuarea nu urma, Mark încă nu încerca să mă seducă. Ori nu îi eram eu pe gust, ori el aștepta un moment anume, ori se petrecea ceva necunoscut de mine.

2003

Ceva necunoscut avea loc și în viața mea. Am înțeles că mă îndrăgostisem. Flirtul general din școala de